

Arrest

nr. 190 096 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2015 (administratief dossier, stuk 10, p. 10) en heeft zich vluchteling verklaard op 6 juni 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 27 juni 2017.

1.3. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Jaraguá (staat Goiás) en bent u Braziliaans staatsburger. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Brazilië was u samen met uw toenmalige vriendin M.(...) in haar woning toen de politie plots de woning binnenviel. Alle aanwezige personen, i.e. u, uw vriendin, haar broer W.(...) M.(...) d.(...) O.(...) F.(...), die ten tijde van de inval drugs aan het verhandelen was, en drie personen die drugs van W.(...) aan het kopen waren, werden opgepakt en naar het politiekantoor meegenomen. Iedereen werd heel snel ondervraagd. U werd als laatste ondervraagd. De politieagente die u ondervroeg, zei u dat u W.(...) moest aangeven als zijnde drugshandelaar. Indien u dit niet zou doen, zou u ook in de gevangenis worden opgesloten. U zag zich aldus genoodzaakt om W.(...) aan te geven. Na het ondertekenen van een proces-verbaal met uw verklaringen kon u net als de drie personen die drugs kochten, beschikken. M.(...) en W.(...) bleven opgesloten en W.(...) zag zich door uw verklaring zelfs genoodzaakt verklaringen af te leggen over zijn drugshandel en zijn handlangers, waardoor verschillende van zijn handlangers door de autoriteiten gearresteerd konden worden. In de nasleep van de politie-inval werden zowel M.(...) als W.(...) door de justitie tot een gevangenisstraf veroordeeld. Enkele dagen na de politie-inval was u onderweg naar de wijk waar M.(...) woonde – u wilde zich over haar situatie informeren – toen u door onbekenden werd aangesproken. Er werd u gezegd dat W.(...) kwaad was op u omdat u hem als drugshandelaar had aangegeven. Daarom was hij op zoek naar iemand die bereid was om u te doden. De daaropvolgende weken kreeg u op geregelde tijdstippen verschillende gelijkaardige berichten waardoor u besloot om naar Rossa, op een dertigtal kilometer van Jaraguá en woonplaats van uw oom, uit te wijken. Omdat u bleef berichten opvangen dat W.(...) u wenste te doden en ook omdat u uw moeder, die in België verblijft, wenste te vervoegen, verliet u Brazilië en kwam u vermoedelijk in de loop van 2015 via Portugal, waar u een procedure startte om een Portugese verblijfsvergunning te bemachtigen waarvan u het resultaat niet afwachtte, naar België. Nadat u door de Belgische politie als illegaal werd opgepakt, vroeg u op 6 juni 2017 asiel aan. U verklaarde uit vrees voor W.(...), die weliswaar in de gevangenis verblijft, maar die ook vanuit de gevangenis zijn drugshandel verderzet en dankzij zijn drugsgeld zeer invloedrijk is, niet naar Brazilië te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw kieskaart en een kopie van uw legerdienstkaart neer. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal toonde u ook nog een document waaruit blijkt dat u een nummer als belastingplichtige in Portugal aanvroeg en een Portugees arbeidscontract.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw extreem laattijdige asielaanvraag. Hoewel u naar eigen zeggen reeds in de loop van het jaar 2015 in België bent aangekomen en hoewel u Brazilië heeft verlaten uit angst er vermoord te worden, wachtte u nog tot 6 juni 2017, i.e. na uw opsluiting in een gesloten centrum, om in België een asielaanvraag in te dienen en internationale bescherming aan te vragen. U rechtvaardigde uw laattijdige asielaanvraag door te stellen dat u niet wist hoe u asiel moest aanvragen en dat u van verschillende kennissen in uw entourage tegenstrijdige informatie over de regularisatie van een illegale verblijfssituatie verkregen had waardoor u in de war geraakt was. U probeerde wel voor uw komst naar België in Portugal documenten te krijgen, maar u raakte het daar beu, waardoor u de procedure liet vallen en naar België kwam (CGVS, p. 2). Deze uitleg ter rechtvaardiging van uw laattijdige asielaanvraag overtuigt echter niet. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat, ofschoon u in 2015 in België zou zijn aangekomen en ofschoon u zich volledig bewust was van uw illegaal verblijf hier, u zich behalve enkele gesprekken met mensen uit uw kennissenkring voor uw opsluiting in een gesloten centrum nooit grondig heeft geïnformeerd naar de mogelijkheden om in België asiel aan te vragen en uw verblijf hier te regulariseren door zich bijvoorbeeld tot een advocaat of een gespecialiseerde dienst te richten (CGVS, p. 2-3). Daar van een asielzoeker verwacht wordt dat deze onmiddellijk na zijn aankomst in het land waarvan hij bescherming verzoekt asiel aanvraagt en dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen, is uw extreem laattijdige asielaanvraag slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze vaststelling op zich tast reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees aan.

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit uw fundamenteel tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van uw problemen met W.(...) M.(...) d.(...) O.(...) F.(...), i.e. de

politie-inval in zijn woning. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u aanvankelijk dat de politie-inval ergens **tussen 2004 en 2006** plaatsvond. Gewezen op het feit dat dat bijgevolg een gebeurtenis van vrij lang geleden is, zei u dat u zich niet zo goed voelde en dat het eerder **tussen 2010 en 2011** gebeurde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat de gebeurtenis dateerde van **2014 of 2015**. Onmiddellijk erna zei u dat de politie-inval **twee à drie jaar voor uw vertrek**, dat u in 2015 situeerde, gebeurde. Uiteindelijk situeerde u hem **een drietal maanden voor uw vertrek** (CGVS, p. 4; p. 8). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zei u onder meer dat u van bij het begin [van de asielprocedure] gezegd had dat u geen precieze data kende (CGVS, p. 13). Deze uitleg kan hiervoor echter geenszins als afdoende beschouwd worden. Hoewel in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat het inderdaad moeilijk is om exacte data te onthouden, kan van een asielzoeker echter tegelijkertijd verwacht worden dat hij erin slaagt om bij benadering te omschrijven wanneer een bepaalde gebeurtenis plaatsgevonden heeft en hierover coherente verklaringen aflegt. De door u opeenvolgende tijdsomschrijvingen zijn echter zo tegenstrijdig met elkaar dat er aan de aanleiding van uw problemen met W.(...) en bijgevolg aan uw problemen met W.(...) zelf geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt tevens uit het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van uw beweerde problemen met W.(...) M.(...) d.(...) O.(...) F.(...),. U beweerde dat W.(...) in uw bijzijn werd gearresteerd en dat hij sindsdien veroordeeld werd en in de gevangenis verblijft. Volgens u berichtte de plaatselijke pers hierover (CGVS, p. 10). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat W.(...) een gevaarlijke drugstrafikant zou zijn die al verschillende misdrijven op zijn kerfstok heeft (CGVS, p. 12-13). U verklaarde tevens dat u in het kader van W.(...)'s arrestatie verklaringen aflegde en in dit verband een proces-verbaal ondertekende (CGVS, p. 11). Tijdens uw gehoor werd u dan ook gevraagd om het bestaan van W.(...), zijn criminele activiteiten en zijn arrestatie aan de hand van in de pers verschenen artikelen aan te tonen en tevens het proces-verbaal met de inhoud van uw verhoor neer te leggen. U beloofde te proberen aan dergelijke stukken te geraken (CGVS, p. 10-14). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u vooralsnog, ondanks het verstrijken van de u toegekende termijn, nagelaten heeft de gevraagde stukken neer te leggen en dat u evenmin een afdoende uitleg aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt ter rechtvaardiging van het nog steeds ontbreken ervan. Het ontbreken van enig begin van bewijs, hoewel van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij al deze stukken voorlegt die zijn problemen enigszins kunnen aantonen, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met W.(...).

Daarnaast valt uw houding slechts moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor uw leven. U verklaarde dat u enkele dagen na de politie-inval in de woning van W.(...) voor het eerst informatie kreeg dat W.(...) u wenste te doden. Deze informatie kreeg u van een voor u onbekend persoon in de buurt van de woning van W.(...) (CGVS, p. 7). Zelfs al bent u een persoon die niet onmiddellijk opgeeft, zoals u stelde (CGVS, p. 13), dan nog komt het hoogst bevreemdend over dat u, ondanks de dreiging vermoord te worden en ofschoon u wist dat er in Brazilië een huurmoordenaar bereid gevonden kan worden om iemand voor nauwelijks 10 reais te vermoorden en ofschoon u meende dat W.(...) door zijn drugsgeld invloedrijk was (CGVS, p. 10), nog meermaals naar de wijk waar W.(...) en uw vriendin M.5...) woonden, terugkeerde en dat u hierbij, behalve dat u verschillende wegen nam, geen bijzondere voorzorgsmaatregelen trof (CGVS, p. 13). Ook wanneer u uiteindelijk besloot om uit veiligheidsoverwegingen naar Rossa uit te wijken, bleef u enkele keren naar Jaraguá terugkeren omdat u er inkopen, zoals etenswaar, moest doen. U gaf in dit verband aan dat u uit veiligheid toen niet naar het centrum van de stad trok en beweerde in dit verband dat de oom en de tante bij wie u inwoonde of iemand anders deze inkopen niet in uw plaats konden doen (CGVS, p. 8), hetgeen bijzonder weinig waarschijnlijk is. Dat u ondanks de expliciete doodsbedreigingen aan uw adres nog meermaals naar de wijk waar W.(...) woonde, terugkeerde en dat u na uw verhuis naar Rossa nog enkele keren terugkeerde naar Jaraguá, waar uw leven in gevaar was, zelfs al trok u toen niet naar het centrum van de stad, is een houding die slechts moeilijk met de door u geschetste dreiging in overeenstemming gebracht kan worden. Ook deze bevinding tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met W.(...) aan.

Tot slot had u bijzonder weinig informatie betreffende de overige personen die samen met u door de politie werden gearresteerd. Zo had u geen enkele informatie betreffende de straf waartoe W.(...) na zijn arrestatie werd veroordeeld (CGVS, p. 9). U had evenmin enige informatie over W.(...)'s handlangers die ten gevolge van W.(...)'s verklaringen tijdens zijn ondervraging op het politiekantoor werden gearresteerd (CGVS, p. 16).

Voorts kende u niet eens de namen van de drie personen die gearresteerd werden omdat ze drugs van W.(...) kwamen kopen (CGVS, p. 4). U erkende verder geen enkele informatie betreffende de inhoud

van hun op het politiebureau afgelegde verklaringen te hebben en kon hiernaar enkel gissen (CGVS, p. 5; p. 11-12). Tot slot wist u niet of deze drie personen ook door W.(...) met de dood bedreigd waren. Nochtans stond u na de politie-inval in contact met W.(...)'s broer, die u goedgezind was en die u aanmaande op te letten omdat u in gevaar was. U erkende dat u hem over mogelijke doodsbedreigingen aan het adres van deze drie personen geen vragen had gesteld (CGVS, p. 6; p. 11-12). Dat u over bovenstaande zaken niet de minste informatie had, hoewel er van een asielzoeker in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich grondig informeert over al die zaken die in verband staan met de kern van zijn asielrelaas, ondergraaft bijkomend de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van W.(...).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde problemen met W.(...) M.(...) d.(...) O.(...) F.(...) geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende uw bewering dat u in Brazilië geen familiaal netwerk heeft en dat uw moeder hier in België woont (CGVS, p. 14), kan er tot slot nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u vanuit België nog met familie in Brazilië in contact staat (CGVS, p. 3). Hoe dan ook is dit een persoonlijk probleem dat geen enkel verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, zoals deze uit uw identiteitsdocumenten blijken, wordt niet getwijfeld. Dat u onderweg naar België in Portugal een nummer voor belastingplichtigen en een arbeidscontract kon krijgen, zoals uit de door u tijdens uw gehoor getoonde stukken kon blijken (CGVS, p. 3), staat niet meteen ter discussie. Uw nummer als belastingplichtige en uw arbeidscontract doen echter niet de minste afbreuk aan uw laattijdige asielaanvraag en aan de vaststelling dat u erkende tot aan uw opsluiting in een gesloten centrum illegaal in België te hebben verbleven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk, voert verzoeker aan dat het gehoorverslag uit de debatten geweerd dient te worden. Het gehoor op het Commissariaat-generaal verliep door bemiddeling van een tolk Portugees-Frans, terwijl in het dossier van verzoeker de schriftelijke weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven. De procedure in dit dossier behoort tot de Nederlandse taalrol. Voorts haalt verzoeker aan dat het gehoorverslag in het Nederlands is opgesteld. Deze taal werd echter niet door de dossierbehandelaar gebruikt. Bijgevolg kan het gehoorverslag volgens verzoeker in deze omstandigheden geen trouwe weergave zijn van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Verzoeker betreurt voorts dat hij op geen enkel ogenblik werd ingelicht over het feit dat de Nederlandse procedure in het Frans zou verlopen en dat het verslag na het gehoor niet werd voorgelezen voor opmerkingen, zodat hij geen correcties kon voorstellen. Verzoeker wijst erop dat zijn advocaat reeds bezwaren uitte tegen deze werkwijze tijdens het gehoor en besluit dat het gehoorverslag niet kan dienen als basis om de weigeringsbeslissing te motiveren, uit de debatten dient te worden geweerd en dat een nieuwe gehoor moet plaatsvinden met tussenkomst van een erkende tolk Portugees-Nederlands.

2.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Hij onderstreept dat zijn identiteit en etnische origine blijken uit de neergelegde stukken en niet in twijfel worden getrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Na een theoretische uiteenzetting van de wetbepaling, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal *in casu* op basis van hypothetische overwegingen tot het besluit komt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en de bestreden beslissing zo – daarbij gebruik makend van stijlformules – ten onrechte een vermoeden van kwade trouw schept in hoofde van verzoeker, die nog citeert uit UNHCR aanbevelingen aangaande de factoren waarmee rekening dient te worden gehouden om de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen. Verzoeker herhaalt dat hij in zijn regio van herkomst wel degelijk gevaar loopt door de “incapaciteit” van de plaatselijke

autoriteiten om hem te beschermen tegen de agressieve daden van de plaatselijke drugsmafia om te besluiten dat hem wel degelijk de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

2.1.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker veilig zou kunnen terugkeren naar zijn regio van herkomst en is zelfs van mening dat de bestreden beslissing behoudens een onterechte conclusie geen enkele motivering met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevat. Verzoeker onderstreept dat zijn identiteit en etnische origine niet wordt betwist en dat uit de toegevoegde informatie blijkt het *“gediscrimineerde lot van de Oromo bevolking in Ethiopië”* blijkt. Hij benadrukt tevens dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zou worden aan willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij aldaar steeds het slachtoffer dreigt te zijn van de onmacht van de overheid om hem adequaat te beschermen tegen de drugshandelaar die hem met de dood bedreigt. Verzoeker laakt tot slot dat het dossier geen achtergrondinformatie bevat met betrekking tot de regio van herkomst van verzoeker die zou kunnen aantonen dat hij veilig kan terugkeren naar zijn regio. Hij besluit dat hem minstens het statuut van subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend.

2.1.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om geen rekening te houden met het gehoorverslag en de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een aanvullend gehoor.

2.2. Aan het verzoekschrift wordt volgend nieuw stavingstuk gevoegd: een attest van het OCMW te Anderlecht.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn extreem laattijdige asielaanvraag moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; (ii) verzoekers fundamenteel tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van zijn problemen met W. – de politie-inval in zijn woning – ervoor zorgen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met W.; (iii) de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas tevens blijkt uit het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van verzoekers beweerde problemen met W.; (iv) verzoekers houding slechts moeilijk te rijmen valt met zijn beweerde vrees voor zijn leven; (v) hij slechts bijzonder weinig informatie had betreffende de overige personen die samen met hem door de politie werden gearresteerd; (vi) aan de bewering dat verzoeker niet over een familiaal netwerk beschikt in Brazilië bezwaarlijk geloof kan worden gehecht en dit bovendien een persoonlijk probleem betreft dat geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming en (vii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen.

2.5.1. In zoverre verzoeker aanvoert dat er geen correcte toepassing werd gemaakt van *“de taalwetgeving en tolk”* daar de taal van de procedure het Nederlands is, doch de tolk tijdens het gehoor van het Portugees naar het Frans vertaalde waarop de ambtenaar van het Commissariaat-generaal van

de vluchtelingen en de staatlozen nota nam in het Nederlands, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die de verklaringen van een kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hebben gehanteerd, blijkt evenwel dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont niet aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden aangezien hij nalaat *in concreto* te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct of foutief vertaald zouden zijn geweest en welke essentiële gegevens en elementen niet in overeenstemming zijn met zijn asielmotieven. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker blijft steken in blote beweringen waar hij stelt dat het gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van zijn verklaringen. Zo verzoeker nog laat verstaan dat de dossierbehandelaar zijn verklaringen manifest niet goed begrepen heeft, laat hij opnieuw na deze bewering te concretiseren. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden.

2.5.2. Ter terechtzitting voert verzoeker nog aan dat zijn gehoor vroeger aanving dan aangegeven stond in de oproepingsbrief en dat zijn raadsman – hoewel tijdig aanwezig voor het geplande gehoor – als gevolg hiervan slechts later het gehoor kon bijwonen dat inmiddels gestart was met bijstand van een andere advocaat. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze opwerpt dat er vanaf het begin van het gehoor een raadsman aanwezig was en dat de eerste advocaat zijn nota's heeft doorgegeven aan verzoekers advocaat op het ogenblik dat zij elkaar afwisselden. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de "*protection officer*" een korte samenvatting gaf aan de nieuwe advocaat van al hetgeen tot dat ogenblik was gebeurd tijdens het gehoor (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Noch uit het gehoorverslag, noch uit het onderhavige verzoekschrift kunnen overigens concrete problemen worden gedetecteerd die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat de "*protection officer*" een plausibele verklaring gaf waarom hij een aanvang nam alvorens de huidige advocaat binnenkwam, namelijk omdat er al een advocaat aanwezig was.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker beperkt zich immers tot de bewering dat hij in zijn land van herkomst "*gevaar loopt omwille van de incapaciteit van de plaatselijke autoriteiten om hem te beschermen tegen de agressieve daden van de plaatselijke drugsmafia.*" Met deze bewering weerlegt verzoeker allerminst (i) dat zijn extreem laattijdige asielaanvraag moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (ii) dat zijn fundamenteel tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van zijn problemen met W. – de politie-inval in zijn woning – ervoor zorgen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met W., (iii) dat de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas tevens blijkt uit het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van verzoekers beweerde problemen met W., (iv) dat verzoekers houding slechts moeilijk te rijmen valt met zijn beweerde vrees voor zijn leven, (v) dat hij slechts bijzonder weinig informatie had betreffende de overige personen die samen met hem door de politie werden gearresteerd en (vi) dat aan de bewering dat verzoeker niet over een familiaal netwerk beschikt in Brazilië bezwaarlijk geloof kan worden gehecht en dit bovendien een persoonlijk probleem betreft dat geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoeker zijn problemen met W. en bijgevolg een gebrek aan bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten met betrekking tot deze problemen niet aannemelijk kan maken.

Waar verzoeker nog benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van hypothetische overwegingen ten onrechte concludeert dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en dit bovendien in zijn "*gewone stijlformule*", merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot een zeer selectieve lezing van de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit de citaten van de bestreden beslissing die in het onderhavige verzoekschrift werden opgenomen. Verzoeker neemt geheel geen kennis van de uitgebreide motivering, die steun vindt in het administratief dossier en toont geenszins *in concreto* aan waar de bestreden beslissing te kort zou schieten. Dezelfde opmerking dringt zich op aangaande het verweer van verzoeker dat hij te goeder trouw antwoordde toen hij wees op de angstwekkende situatie in zijn land van herkomst, dat aan deze goede trouw niet wordt getwijfeld, doch dat de bestreden beslissing een vermoeden van kwade trouw schept en zijn geloofwaardigheid ten onrechte ernstig in twijfel trekt. Hoewel het duidelijk is dat verzoeker meent gegriefd te zijn door de motivering van de bestreden beslissing, laat hij na om de verschillende weigeringsmotieven *in concreto* te verklaren of te weerleggen en beperkt hij zich tot het uiten van blote beweringen en het volharden in zijn asielrelaas.

2.7.2. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing, behoudens een algemene conclusie, geen enkele motivering met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevat, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel

of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven van de weigeringsbeslissing niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8.2. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.8.3. In het administratief dossier zijn bovendien geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Brazilië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog aanvoert dat uit de toegevoegde informatie "*het gediscrimineerde lot [blijkt] van de Oromo bevolking in Ethiopië*", is het de Raad geheel niet duidelijk waarop hij doelt, nu verzoeker immers afkomstig is van Itaguaru (staat Goias), Brazilië en geenszins tot de Oromo bevolking behoort. Dit verweer is derhalve niet dienstig en kan allerminst aantonen dat er in hoofde van verzoeker alsnog een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aanwezig is bij een terugkeer naar Brazilië.

2.9. Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs voor de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Ook het overige door verzoeker bijgebrachte document is niet van dien aard dat het de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Het attest ("*medisch-farmaceutische kaart*") van het OCMW, voor zover deze kopie leesbaar is, toont slechts aan welke huisarts en apotheker de familie kiest en wijst erop dat het remgeld ten laste valt van het OCMW te Anderlecht en heeft aldus betrekking op hun medisch dossier, gegevens welke niet worden betwist.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoeker vraagt om de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een aanvullend gehoor en impliciet aanstuurt op een vernietiging, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS